

Leven uit de overwinning

Preek over Openbaring 3:122

Te lezen: Openbaring 3:7-13

Datum: 19 januari 1986

In het refrein van een graag gezongen lied komen de volgende woorden voor: 'Maar wat gedaan werd uit liefde tot Jezus, dat houdt zijn waarde en zal blijven bestaan'. Dat zijn woorden die moed geven. Ik heb mij er zelf wel moed mee ingezongen. In de dienst van de Heer kan een zekere moedeloosheid je overvallen: Wat haalt het eigenlijk uit wat ik doe? Wat vind je er donderdag van terug dat ik vandaag preek? Wat verandert er nou echt als je die oude vereenzaamde buurvrouw van de overkant weer eens bezoekt? Morgen weet ze niet eens meer dat je geweest bent! In dat soort situaties heb ik vaak moed geput uit de woorden van dat lied: Wat je uit liefde tot Jezus doet heeft waarde en blijft waarde houden. Ook al kun je het effect ervan vaak niet aanwijzen, een daad die voortkomt uit de liefde van de Heer en liefde tot de Heer is nooit tevergeefs: Zo'n daad vind je in de eeuwigheid terug. Overigens moet je dat lied niet mooier maken dan het is. Ik heb eens iemand ontmoet die dacht dat het een bijbeltekst was, zo mooi vond hij het 'al wat gedaan is uit liefde tot Jezus, dat houdt zijn waarde en zal blijven bestaan'. Hij maar zoeken in een concordantie... Tenslotte vond hij het in de inhoudsopgave van de bundel van Johannes de Heer. Het is van Johannes de Heer en niet van de Heer zelf.

In de vier regels van dat lied tuimel je misschien daarom wel van het ene uiterste in het andere. In de laatste twee regels word je bemoedigd om hier en nu vooral actief te zijn. Wat je vandaag uit liefde tot God doet, dat 'zal blijven bestaan', dat haalt om zo te zeggen de eeuwigheid. Maar vóór je aan de zegen van die bemoediging toe bent word je wel eerst alle moed ontnomen. Moet u horen hoe het lied begint: 'Niets is hier blijvend. Niets is hier blijvend; alles hoe schoon ook, zal eenmaal vergaan'. Dan denk ik: Moet dat nou zo? Dan zie je plotseling iets wat echt mooi is... En moet ik dan meteen erbij denken: 'Maar het zal eenmaal vergaan'? Ik geloof dat je als christen zó niet met de mooie dingen op deze aarde mag omgaan. Wanneer je als kind van God iets ziet of hoort of meemaakt wat echt mooi is, mag je reageren met: 'Dank u Heer dat het ondanks alles op deze aarde toch af en toe zo mooi is. Dank u, dat het op de nieuwe aarde nog mooier zal zijn'. Als je staat te genieten van een bloeiende roos; als je ontroerd bent van haar schoonheid, mag je tegen haar zeggen: In het rijk van God zal je nog mooier bloeien! Als je een kind ziet spelen, onbekommerd, spontaan, gelukkig, is de meest christelijke gedachte niet eentje in de trant van: 'Dat zal later wel anders worden als je eenmaal groot bent geworden en hebt ontdekt wat de zonde hier op aarde allemaal heeft verknoeid!' Het is veel christelijker om dan heel blij te zeggen: 'Zo heeft God het leven bedoeld, zo onbekommerd, zo gelukkig. Zo zullen de kinderen eens spelen in het rijk van God. En de ouderen zullen in onbekommerd geluk niet voor hen onder doen'. Zoals Zacharia profeteerde: 'Er zullen weer oude mannen en vrouwen op de pleinen van Jeruzalem zitten, ieder met een stok in de

hand vanwege hun hoge leeftijd. Ook zullen de pleinen der stad vol zijn van jongens en meisjes, die daar spelen'. De ouderen delen in het rijk van God het onbezorgde geluk van de kinderen. Want de macht van zonde en dood is daar voorbij. Alles wat hier en nu mooi en goed is, mag ons als kinderen van God blij en hoopvol maken. Want de eeuwigheid is ook het mooie en goede.

We hebben het nu over de verhouding tussen het leven hier en nu, en het leven straks, op de nieuwe aarde die God zal geven. Hoe lopen de lijnen van het hier en nu naar die toekomst? Wat zal vergaan? Wat zal blijven? Wat van alles wat we nu doen en zeggen en maken haalt de eeuwigheid? Over dit onderwerp gaat het ook in Openbaring 3:12 : 'Wie overwint, hem zal ik maken tot een zuil in de tempel van mijn God'. Het gaat in deze tekst allereerst om het leven van vandaag. En dat leven wordt getypeerd met de woorden: 'Wie overwint'. Die woorden 'Wie overwint' roepen meteen een ander woordje bij ons op. Het woordje 'strijd'. Het leven van een christen hier en nu heeft veel van een strijd. Wat kan het een strijd zijn om op school de enige christen van je klas te zijn! Als ze allemaal heel makkelijk doen over seks en drinken en drugs. Om dan sterk in je schoenen te staan en te zeggen: Ik ben een christen en denk er heel anders over. Het leven van een christen heeft veel van een strijd. Wat moet je als gelovige soms vaak vechten tegen bepaalde karaktereigenschappen van jezelf! Wat moeten, ook in een christelijk huwelijk, een man en een vrouw er soms voor vechten om elkaar vast te houden. Wat kan een ziekbed, een sterfbed, een strijd inhouden, óók voor christenen! Weet u wat ik het geweldige vindt van Openbaring 3:12? Dat de strijd van het christelijk leven wordt aangeduid met de woorden: 'Wie overwint'. Elke strijd die je als christen moet strijden staat onder het teken van de belofte: 'Wie overwint'. Er is overwinning mogelijk! Als je die woorden goed in je laat doordringen, ga je er recht van op je stoel zitten dat de strijd van leven wordt aangeduid met: 'Wie overwint'. Wij verliezen ons zo vaak in het moeilijke van de strijd: Toen ik tot geloof gekomen was, was ik zo blij en voelde ik mij zó sterk. Ik dacht: Nu gaat alles in mijn leven voortaan heel anders! Ik had toen nooit gedacht dat het zo moeilijk zou zijn om van die verkeerde gewoonte af te komen. O, o, wat is het soms moeilijk! Een jongen van zeventien zegt: Ik ben de enige thuis die gelooft. Ze hadden tegen me gezegd: Als je thuis een voorbeeld bent en je getuigt van de Heer, dan zullen je ouders aan het nadenken gezet worden. En je broer zal je in vertrouwen nemen en vragen: 'Jan, hoe komt het dat je zo anders bent geworden'. En dan komt je broer, en misschien ook wel je vader en moeder tot geloof. Zo is het bij Piet ook gegaan. Maar Jan zegt teleurgesteld: Bij mij thuis niets van dat alles! Ik probeer echt een getuige te zijn. En ik bid voor mijn familie. Maar ze lachen me alleen maar uit! Zou ik het soms niet goed doen? Het is zo moeilijk! Ik zit soms zo in de put! Iemand die twee jaar geleden lid van de gemeente werd zegt: Toen ik pas bij jullie in de kapel kwam dacht ik: Hier heb ik het gevonden! Elke zondag een volle zaal. Een fijne sfeer. Enthousiast zingen. Mensen hebben aandacht voor elkaar. Maar na twee jaar heb ik ook andere kanten van de gemeente ontdekt. Laatst sprak ik met zr. X. Nou ik wist niet wat ik hoorde! Het is hier net als overal!

We verliezen ons vaak in het moeilijke en teleurstellende van de strijd. De Heer zegt tegen u: 'Wie overwint'. De strijd, met al zijn moeite en teleurstelling, is een doorgang tot de overwinning. Het christelijk leven hier en nu, ook als het moeilijk is, is een toegang tot de toekomst van het koninkrijk van God. Beschouw het als een uitdaging; een uitdaging waaraan God een belofte heeft verbonden: De strijd tegen de verkeerde gewoonte in jezelf. De spot of plagerij van mensen die je om je geloof niet zo goed kunnen zetten. Het teleurstellende heel kleingelovige en kleinmenselijke in een gemeente van wedergeboren kinderen Gods. Beschouw het als een uitnodiging van God om de strijd te strijden: 'Wie overwint'. Een overwinning die meestal allereerst een overwinning op jezelf is. Het gaat in Openbaring 3: 12 om de lijn die in het leven hier en nu leidt naar het toekomstig leven in het koninkrijk van God: 'Wie overwint, hem zal ik maken tot een zuil in de tempel van mijn God'. Die toekomst wordt aangeduid met die laatste woorden: 'hem zal ik maken tot een zuil in de tempel van mijn God'. Een zuil: Dat is een brok onwrikbare standvastigheid. Een zuil: Dat is een symbool van draagkracht. Dat zegt Christus tegen een christen die zich in de strijd van het christelijk leven soms een krakende tentstok voelt in de storm van het leven: 'Ik zal je maken tot een zuil in de tempel van God'. Van een krakende en soms heen en weer zwiepende tentstok vandaag tot een zuil in Gods toekomst. Hoe groot ook het verschil tussen een tentstok en een tempelzuil: ze lijken toch op elkaar. Wie u nu bent, in alle zwakheid en gebrekkigheid, bepaalt mede wie u in Gods eeuwigheid zult zijn. Er lopen lijnen van het leven op deze aarde naar het leven op de nieuwe aarde die komt. Er lopen lijnen van de tijd naar de eeuwigheid: 'alles wat gedaan is uit liefde tot Jezus, dat houdt zijn waarde en zal blijven bestaan'. En: 'alles dat schoon is zal niet alleen maar vergaan. Het zal ook opstaan'. Opstaan uit de dood om nog schoner zijn plaats op de nieuwe aarde in te nemen. En zoals de Heer in Openbaring 3 zegt: Wie in de strijd van het christelijk leven op deze aarde 'Mijn woord bewaart en mijn naam niet verloochent', 'Mij blijft verwachten', ook als het moeilijk is, 'Wie vasthoudt wat hij van mij heeft ontvangen', kortom: 'Wie overwint', die zal ik maken tot een zuil in het nieuwe Jeruzalem. Er lopen lijnen van ons leven als christen dat we vandaag leven naar het leven in Gods eeuwigheid. Het is niet zo dat alleen onze ziel gered wordt voor de eeuwigheid. Ons leven breekt niet radicaal af bij de overgang van dit leven naar het opstandingsleven op de nieuwe aarde. Met onze dood, met Christus' wederkomst worden onze werken en onze houding in dit leven niet achteloos weggeworpen op een vuilnisbelt. Het gaat er mee als met ons lichaam: Het wordt uit de dood opgewekt in onvergankelijkheid, in de heerlijkheid van de opgestane Christus. De plaats die we hier en nu innemen bepaalt mede de plaats die we in het nieuwe Jeruzalem innemen. Wie in de strijd van dit leven standvastig zijn geweest, die zich door Christus overeind hebben laten houden in de storm van het leven, die zullen in Gods toekomst een positie innemen van verheerlijkte en door God bevestigde standvastigheid. De Heer zal hem of haar maken tot een zuil in de tempel Gods.

Amen.